

СЛУЖБЕН ВЕСНИК

на Република Северна Македонија

Број 155

12 јуни 2020, петок

година LXXVI

www.slvesnik.com.mk

contact@slvesnik.com.mk

СОДРЖИНА

	Стр.		Стр.
1964. Правилник за изменување на Правилникот за просторните, материјално-техничките и безбедносните услови, како и условите во однос на кадарот за правните лица кои вградуваат уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас во возилата.....	2	1968. Одлука за избор на судии поротници на Основен кривичен суд Скопје.....	14
1965. Решение на Уставен суд на Република Северна Македонија, У.бр.60/2020 од 14 мај 2020 година...	4	1969. Правилник за условите кои треба да ги исполнат субјектите како национален центар за информирање за ветеринарно-медицинските препарати и начинот на кој ќе се врши информирањето за ветеринарно-медицинските препарати.....	15
1966. Издвоено мислење на Уставниот суд на Република Северна Македонија.....	6	1970. Објава за движењето на индексот на цените на мало во Република Северна Македонија за месец мај 2020 година	15
1967. Решение на Уставниот суд на Република Северна Македонија, У.бр.141/2020 од 27.5.2020 година	9	Огласен дел	1-80

МИНИСТЕРСТВО ЗА ЕКОНОМИЈА**1964.**

Брз основа на член 11 став (1) алинеја 14 и член 54-а став (4) од Законот за возила („Службен весник на Република Македонија” бр.140/08, 53/11, 123/12, 70/13, 164/13, 138/14, 154/15, 192/15; 39/16 и „Службен весник на Република Северна Македонија” бр.161/19) министерот за економија донесе

П РА В И Л Н И К

ЗА ИЗМЕНУВАЊЕ НА ПРАВИЛНИКОТ ЗА ПРОСТОРНИТЕ, МАТЕРИЈАЛНО-ТЕХНИЧКИТЕ И БЕЗБЕДНОСНИТЕ УСЛОВИ, КАКО И УСЛОВИТЕ ВО ОДНОС НА КАДАРОТ ЗА ПРАВНИТЕ ЛИЦА КОИ ВГРАДУВААТ УРЕДИ ЗА ПОГОН НА ТЕЧЕН НАФТЕН ГАС И/ИЛИ НА КОМПРИМИРАН ЗЕМЈЕН ГАС ВО ВОЗИЛАТА

Член 1

Во Правилникот за просторните, материјално-техничките и безбедносните услови, како и условите во однос на кадарот за правните лица кои вградуваат уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас во возилата („Службен весник на Република Северна Македонија” бр.271/19), во член 3 во ставот (3) бројот „100“ се заменува со бројот „15“.

Член 2

Членот 11 се менува и гласи:

„(1) Техничките капацитети и безбедносните услови за вградување на уреди за погон од член 2 точка 4 и/или точка 5 од овој правилник, се потврдуваат со издавање на потврда за вграден уред за погон на течен нафтен гас или на компримиран земјен гас во возилото од страна на правното лице од член 3 на овој правилник, која содржи податоци:

- за возилото (марка, тип и регистарски број на возилото), како и
- карактеристики на составните делови на вградениот уред за ТНГ и КЗГ и тоа за:

резервоарот за гас, арматура на резервоарот, кукиште на резервоарот/капак на арматурата, електро вентил со филтер за ТН, електро вентил за бензин, редуктор-регулатор (испарувач) за ТН, мешач за гас-воздух (плочка на карбураторот), октан селектор (прекинувач) на горивото со електрична инсталација, цевна инсталација и држач на резервоарот за гас, каде за секој дел е впишан: фабрички број, број на атест и негов производител.

(2) Во прилог на потврдата од ставот (1) на овој член правното лице од член 3 од овој правилник издава пополнет и заверен гарантен лист за вградениот уред со фактура или фискална сметка.”

Член 3

Во член 12 ставот (1) се менува и гласи :

„За извршување на работите во врска со вградување на уреди од член 2 точка 4 и/или точка 5 од овој правилник, согласно одредбите на овој правилник, правното лице од член 3 на овој правилник треба да има вработено најмалку двајца вработени кои треба да поседуваат документ за оспособеност за извршување на работи за вградување и сервисирање на уреди и опрема, из-

даден од производителот на уреди за погон од член 2 точка 4 и/или точка 5 од овој правилник, или од овластено правно лице кое врши воспитно-образовна дејност за извршување на работи за вградување и сервисирање на уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас.”

Ставот (2) се менува и гласи :

„Вработените од ставот (1) на овој член, треба да бидат обучени и за складирање и дејствија поврзани со складирање на опасни материи (запаливи течности и гасови).”

Член 4

Во член 13 ставот (3) се менува и гласи:

„Кон барањето од ставот (1) на овој член, правното лице од член 3 на овој правилник, ја приложува и следната потребна документација:

- доказ за упис на правното лице во Централниот регистар на Република Северна Македонија;

- копии од обрасците М1/М2 за вработените лица кои се во редовен работен однос ;

- доказ за оспособеност на вработените во правното лице за извршување на работи за вградување и сервисирање на уреди и опрема издаден од производителот на уреди за погон согласно член 2 точка 4 и/или точка 5 од овој правилник, или од овластено правно лице кое врши воспитно-образовна дејност за извршување на работи за вградување и сервисирање на уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас;

- доказ за сопственост на деловниот простор , договор за закуп на деловниот простор или договор за користење на деловниот простор;

- доказ за техничка опременост;

- доказ за склучен договор за осигурување од професионална одговорност;

- доказ за овластување од производителот на уредите и/или опремата што се вградува, дека може да ги вградува и сервисира неговите уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас во возилата;

- доказ за платена административна такса за издавање на решение за овластување согласно Законот за административни такси; и

- доказ за платени трошоци за спроведување на постапката за овластување.“

Член 5

Членот 14 се менува и гласи:

„Висината трошоците за спроведување на постапката за овластување, преку извршен непосреден увид на правното лице од член 3 на овој правилник, согласно ангажираниот персонал и времетраењето на постапката изнесува по 1.500,00 денари од ангажирано лице на ден, но не повеќе од 4.500,00 денари. “

Член 6

Овој правилник влегува во сила наредниот ден од денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија”.

Бр. 25-2714/1
3 јуни 2020 година
Скопје

Министер за економија,
Крешник Бектеши, с.р.

Прилог

ДО
МИНИСТЕРСТВО ЗА ЕКОНОМИЈА
С К О П Ј Е

БАРАЊЕ НА ПРАВНОТО ЛИЦЕ за овластување за вградување на уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас во возилата	
Назив и седиште на правното лице	
Единствен матичен број на субјектот (правното лице)	
На кои категории на возила ќе се вградува уред за погон на течен нафтен гас	
На кои категории на возила ќе се вградува уред за погон на компримиран земјен гас	
Лице за контакт	
Телефон за контакт	
e-mail адреса	
НАПОМЕНА: Кон Барањето се доставуваат: 1. Доказ за упис на правното лице во Централниот регистар на Република Северна Македонија; 2. Копии од обрасците М1/М2 за вработените лица кои се во редовен работен однос; 3. Доказ за нивната оспособеност за вршување на работи за вградување и сервисирање на уреди и опрема издаден од производителот на уреди за погон согласно член 2 точка 4 и/или точка 5 од овој правилник, или од овластено правно лице кое врши воспитно-образовна дејност за извршување на работи за вградување и сервисирање на уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас; 4. доказ за техничка опременост; 5. доказ за сопственост на деловниот простор, договор за закуп на деловниот простор или договор за користење на деловниот простор;; 6. Доказ дека е склучен договор за осигурување од професионална одговорност -полиса; 7. Доказ за платена административна такса за издавање на решение; 8. Доказ за овластување од производителот на уредите и/или опремата што се вградува, дека може да ги вградува и сервисира неговите уреди за погон на течен нафтен гас и/или на компримиран земјен гас во возилата; 9. Доказ за платени трошоци за спроведување на постапката за овластување.	

Скопје,

Подносител на барањето:

**УСТАВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА
СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА****1965.**

Уставниот суд на Република Северна Македонија, врз основа на член 110 од Уставот на Република Северна Македонија, член 27 и член 71 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 70/1992 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.202/2019) на седницата одржана на 14 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ

1. СЕ ПОВЕДУВА постапка за оценка на уставност на член 1 точки 2 и 3 од Одлуката за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, број 44-2416/9 од 22 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.107/2020) донесена од Владата на Република Северна Македонија.

2. Се запира извршувањето на поединечните акти или дејствија што се преземаат врз основа на одредбите од Одлуката означени во точката 1 од ова решение.

3. До Уставниот суд на Република Северна Македонија доставена е иницијатива од Олгица Трајковска од Скопје, за поведување постапка за оценка на уставноста и законитоста на Одлуката за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 107/2020), со наводи за оспорување коишто се однесуваат на одредбите од член 1 точки 2 и 3 од оваа одлука.

Имено, според наводите во иницијативата оспорената одлука не била во согласност со членот 54 од Уставот и со членот 5 од Законот за спречување и заштита од дискриминација („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.101/2019). Имено, со членовите од Уставот (членови 9 – 29) биле утврдени основните слободи и права на човекот и граѓанинот а меѓу нив, со членот 27 од Уставот е утврдено и правото на слободно движење.

Според членот 54 од Уставот, слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да се ограничат само во случаи утврдени со Уставот и тие можат да бидат ограничени за време на воена или вонредна состојба според одредбите на Уставот.

Со оглед на тоа што претседателот на Републиката прогласил вонредна состојба, Владата согласно Уставот донела уредби со законска сила и други акти од своја надлежност, меѓу кои и за ограничување на правото на движење утврдено со оспорената одлука.

Меѓутоа, со оспорената одлука се врши дискриминација по основ на возраста на лицата на кои им се ограничува правото на движење, со тоа што за постари лица од 67 години и за помлади лица од 18 години е определен различен режим на ограничување во однос на останатите граѓани. Имено, за овие категории на лица им се забранува право на слободно движење кое за други граѓани е дозволено, односно за сите граѓани важи забрана на движење во временски период од 19.00 – 5.00 часот наредниот ден, а од друга страна само за лица со возраст над 67 години забраната за движење е од

понеделник до петок од 12.00 – 5.00 часот наредниот ден и од 11.00 часот во сабота до 5.00 часот во понеделник. Забраната за лица со возраст до 18 години е од понеделник до петок од 19.00 – 13.00 часот наредниот ден, во сабота од 5.00 до 12.00 часот и од 15.00 часот до 13.00 часот во понеделник.

Со оглед на тоа што со оспорената одлука се врше дискриминација по основ на возраст на граѓаните во Републиката, со иницијативата се предлага Судот да поведе постапка за оценка на уставноста и законитоста на оспорената одлука и истата да ја поништи, како и Судот со временска мерка да ја запре од извршување оспорената одлука.

4. Судот на седницата утврди дека Владата на Република Северна Македонија донела:

**ОДЛУКА
ЗА ИЗМЕНУВАЊЕ НА ОДЛУКАТА ЗА ЗАБРАНА
И ПОСЕБЕН РЕЖИМ НА ДВИЖЕЊЕ НА ТЕРИТОРИЈАТА
НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА****Член 1**

Во Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.72/2020, 74/2020, 76/2020, 78/2020, 89/2020, 92/2020, 100/2020 и 105/2020), во членот 1:

Точките 1., 2., 3. и 4., се менуваат и гласат:

„1. Се забранува движење на населението на територијата на Република Северна Македонија, од понеделник до петок, во временски период од 19:00 часот до 5:00 часот наредниот ден.

2. Се забранува движење на лицата во Република Северна Македонија со возраст над 67 години, од понеделник до петок, во временски период од 12:00 часот до 5:00 часот наредниот ден и од 11:00 часот во сабота до 5:00 часот во понеделник.

3. Се забранува движење на лицата во Република Северна Македонија со возраст до 18 години, од понеделник до петок, во временски период од 19:00 часот до 13:00 часот наредниот ден, во сабота од 5.00 часот до 12.00 часот и од 15.00 часот до 13.00 часот во понеделник.

4. Се забранува движење на возила од јавен превоз на територијата на Република Северна Македонија, од понеделник до петок, во временски период од 19:00 часот до 5:00 часот наредниот ден и од 15.00 часот во сабота до 5.00 часот во понеделник

Точката 6, се менува и гласи:

„6. Се забранува движење на населението на територијата на Република Северна Македонија, во временски период од 15:00 часот во петок, до 5:00 часот во понеделник“.

Точката 7 се брише.

Точката 8 станува точка 7.

Член 2

Оваа одлука влегува во сила наредниот ден од денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 44-2416/9
22 април 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

5. Согласно член 110 алинеи 1 и 2 од Уставот на Република Северна Македонија, Уставниот суд на Република Северна Македонија одлучува за согласноста на законите со Уставот и за согласноста на другите прописи и колективните договори со Уставот и со законите.

Според член 8 став 1 алинеи 1, 3 и 11 од Уставот, како темелни вредности на уставниот поредок на Република Северна Македонија се утврдени основните слободи и права на човекот и граѓанинот признати во меѓународното право и утврдени со Уставот, владеењето на правото и почитувањето на општо прифатените норми на меѓународното право.

Според член 9 став 2 од Уставот, граѓаните пред Уставот и законите се еднакви.

Согласно член 27 од Уставот, секој граѓанин на Република Северна Македонија има право слободно да се движи на територијата на Републиката и слободно да го избира местото на своето живеалиште (став 1). Секој граѓанин има право да ја напушти територијата на Републиката и да се врати во Републиката (став 2). Остварувањето на овие права може да се ограничи со закон, единствено во случаите кога е тоа потребно заради заштита на безбедноста на Републиката, водење на кривична постапка или заштита на здравјето на луѓето.

Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи, со кој се признаваат некои права и слободи кои не се наведени во Конвенцијата и во Протоколот број 1 кон Конвенцијата, во членот 2 со наслов „Слобода на движење“ предвидел:

„1. Секое лице кое законски се наоѓа на територијата на една држава, има право слободно да се движи во неа и слободно да го избере своето место на престојување.

2. Секое лице е слободно да ја напушти која и да е земја вклучувајќи ја и својата.

3. Остварувањето на тие права може да биде предмет само на оние ограничувања кои се предвидени со закон и кои претставуваат неопходни мерки во интерес на националната безбедност, јавната безбедност, одржување на јавниот ред, спречување на кривични дела, заштита на здравјето и моралот или заштита на правата и слободите на другите во едно демократско општество.

4. Правата признати во првиот став можат да бидат предмет и на ограничувања во некои области доколку таквите со закон предвидени ограничувања ги оправдува јавниот интерес на едно демократско општество.“

Законот за заштита на населението од заразни болести („Службен весник на Република Македонија“ број 66/04, 139/08, 99/09, 149/14, 150/15 и 37/16), во член 57 утврдил:

„ Во случај на епидемија како и во случај на поголеми елементарни и други несреќи кои можат да предизвикаат појава на епидемија на заразни болести, можат да се наредат следниве времи мерки: 1) обврска здравствените работници и здравствените соработници да вршат здравствена дејност во вонредни услови, 2) ограничување на правото на штрајк, 3) ставање на располагање и користење на работни и други простории, опрема, лекови и превозни средства за вршење на

здравствена дејност, 4) одредување на посебни задачи на здравствените установи, 5) други мерки пропишани со овој закон.

Владата на Република Македонија на предлог на Министерството одлучува кои од мерките од ставот 1 на овој член ќе се применат и за кој временски период.“

Во член 58 став 1 точка 3 од овој закон е утврдено:

„ Кога со мерките пропишани со овој закон не е можно во Република Македонија да се спречи внесување и ширење на одредени заразни болести, Владата на Република Македонија на предлог на Министерството може да нареди, меѓу другото, да се воспостави посебен режим на движење или да забрани движење на населението во заразените, односно загрозените подрачја.“

Владата на Република Северна Македонија, врз основа на член 58 став 1 точка 3 од Законот за заштита на населението од заразни болести („Службен весник на Република Македонија“ бр.66/2004, 139/2008, 99/2009, 149/2014, 150/2015 и 37/2016) на седница одржана на 21 март 2020 година, донела Одлука за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, бр.44-2416/1 од 21 март 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија бр.72/2020), со која во членот 1 утврдила:

„Со оваа одлука заради спречување на ширење на заразната болест Ковид-19 и заштита на населението во Република Северна Македонија се наредуваат следниве мерки:

1. Се забранува движење на населението на територија на Република Северна Македонија во временски период од 21:00 часот до 6:00 часот наредниот ден.

2. Се забранува движење на возила од јавен превоз на територија на Република Северна Македонија, во временски период од 21:00 до 6:00 часот наредниот ден.

Со членот 2 од оваа одлука е определено дека мерките од членот 1 од оваа одлука ќе се применуваат за периодот на постоење на вонредната состојба на територијата на Република Северна Македонија.“

Со оглед на тоа што со Одлука на претседателот на Република Северна Македонија бр.08-526/2 од 18 март 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.68/2020) била прогласена вонредна состојба на територија на Република Северна Македонија, следователно на 21 март 2020 година Владата ја донела и наведената и цитирана Одлука за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, која потоа била повеќекратно изменувана и дополнува и тоа со:

- Одлука за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територија на Република Северна Македонија, бр.44-2416/2 од 23 март 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.74/2020),

- Одлука за дополнување на наведената одлука, бр.44-2416/3 од 24 март 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.76/2020),

- Одлука за дополнување на наведената одлука, бр.44-2416/4 од 25 март 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.78/2020),

- Одлука за дополнување на наведената одлука, бр.44-2416/5 од 3 април 2020 година, („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.89/2020),

- Одлука за изменување на наведената одлука, бр.44-2416/6 од 6 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.92/2020),

- Одлука за дополнување на наведената одлука, бр.44-2416/1 од 13 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.100/2020),

- Одлука за дополнување на наведената одлука бр.44-2416/8 од 18 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.105/2020),

- Одлука за изменување на наведената одлука, бр.44-2416/9 од 22 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.107/2020).

Во уставно-судската анализа на оспорената одлука, имајќи ја предвид правната и фактичката состојба, се постави прашањето дали со различниот режим на ограничувањето на слободата на движење на граѓаните во зависност од нивната возраст во услови на општа опасност за зараза поради постоење на епидемија од заразна болест за населението, односно поради постоење на исти причини, се повредуваат наведените норми од Уставот имајќи ги во предвид и одредбите од членот 2 на Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи.

За Судот не е спорно ограничувањето на слободата на движење со цел здравствена заштита во услови на пандемија и прогласена вонредна состојба на територијата на Република Северна Македонија поради корона-вирусот, кое важи за сите граѓани.

Меѓутоа, пред Судот се постави прашањето дали селективното и различно третирање на граѓаните според нивната возраст е пропорционално и го оправдува јавниот интерес во едно демократско општество, односно дали ограничувањето на слободата на движење кое не е еднакво за сите граѓани, а е поради исти причини – постоење на заразна болест, може да се оправда како неопходно потребно и легитимно со одредбите од оспорената одлука. Задирањето во човековите права и основни слободи, а во услови на општа пандемија во која се наоѓаат граѓаните и на територијата на Република Северна Македонија, би можело да има основ доколку постои сразмерност на мерките за ограничување со настанатата состојба заради постигнување на поставените здравствени цели за запирање на ширење на епидемијата. Меѓутоа, дали во услови на постоење на заразна болест и постоењето на општата опасност за зараза кај населението, мерките определени во оспорените одредби од Одлуката со различниот третман на граѓаните според нивната возраст, во однос на режимот на забрана на движење, е оправдана ограничувачка мерка која е неопходна за заштита на јавниот интерес, имајќи во предвид дека слободата на движење може да биде предмет на ограничување поради постоење на заразна болест, но во исти услови дали различниот третман во тоа ограничување на населението според возраста на граѓаните е заснован на јавен интерес кој го оправдува тоа различно третирање и со тоа дали има уставен основ за што пред Судот се постави основано сомнение.

Судот оцени дека за оспорената одлука, во делот на точките 2 и 3 на членот 1, може да се постави прашањето за согласноста со одредби од Уставот, и тоа: член 8 став 1 алинеи 1, 3 и 11, член 9 став 2 и членот 27 од Уставот и член 2 на Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи. Ова поради тоа што постои основано сомнение дали со селективниот и различен однос во ограничувањето на правото на движење според возраста на граѓаните а поради исти причини- постоење на заразна болест, како што е тоа утврдено во оспорените одредби од Одлуката постои пропорционален и оправдан основ за заштита на јавниот интерес со наведената мерка, за остварување на целите поради кои е таа донесена во градењето на едно демократско општество во Република Северна Македонија

Воедно, поради наведеното, Судот оцени дека се настапени деловнички претпоставки за донесување и на времена мерка согласно член 27 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија, за запирање од извршување на одредбите од точките 2 и 3 од членот 1 на оспорената одлука.

6. Поради погоре изнесеното Судот одлучи како во точките 1 и 2 од ова решение.

7. Ова решение Судот го донесе со мнозинство гласови во состав од претседателот на Судот, Сали Мурати и судиите: Насер Ајдари, Елена Гошева, Никола Ивановски, Јован Јосифовски, д-р Осман Кадриу, д-р Дарко Костадиновски и Владимир Стојаноски.

У. бр. 60/2020
14 мај 2020 година
Скопје

Претседател
на Уставниот суд на Република
Северна Македонија,
Сали Мурати, с.р.

1966.

Врз основа на член 25 став 6 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 70/1992 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.202/2019), по моето гласање против Решението У.бр.60/2020 со кое на седницата одржана на 12 мај 2020 година, Уставниот суд одлучи да поведе постапка за оценка на уставноста на член 1 точки 2 и 3 од Одлуката за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, донесена од Владата на Република Северна Македонија, бр.44-2416/9 од 22 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.107/2020), и одлучи да се запрат од извршување поединечните акти или дејствија што се преземаат врз основа на погоре наведените одредби од предметната одлука, писмено го образложувам следното

ИЗДВОЕНО МИСЛЕЊЕ

Уставниот суд на 12.5.2020 година, со Решението У.бр.60/2020, поведе постапка за оценка на уставноста на член 1 точки 2 и 3 од Одлуката за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, доне-

сена од Владата на Република Северна Македонија, бр.44-2416/9 од 22 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.107/2020), и одлучи да се запрат од извршување поединечните акти или дејствија што се преземаат врз основа на погоре наведените одредби од предметната одлука.

Не се согласувам со правните мислења и аргументи на основа на кои монозинството судии го изгласаа предметното решение, а за некои имам и сосема спротивно, суштински различно мислење и став.

I. Мнозинството судии анализата и одлучувањето за горенаведеното решение, го темелеа на следново правно мислење:

- Во уставно-судската анализа на оспорената одлука, имајќи ја предвид правната и фактичката состојба, се постави прашањето дали со различниот режим на ограничувањето на слободата на движење на граѓаните во зависност од нивната возраст се повредуваат наведените норми од Уставот и законот имајќи ги во предвид и одредбите од членот 2 на Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи.

- За Судот не е спорно ограничувањето на слободата на движење со цел здравствена заштита во услови на пандемија и прогласена вонредна состојба на територијата на Република Северна Македонија поради корона вирусот, кое важи за сите граѓани. Меѓутоа, се постави како спорно правно прашање дали селективното и различно третирање на граѓаните според нивната возраст е пропорционално и го оправдува јавниот интерес во едно демократско општество, односно дали ограничувањето на слободата на движење кое што не е еднакво за сите граѓани, а е поради исти причини – постоење на заразна болест, може да се оправда како неопходно потребно и легитимно со одредбите од оспорената одлука.

- Оваа дилема е поврзана со сознанието дека и Уставниот суд на Босна и Херцеговина донел одлука според која забраната за движење на лица под 18 години и над 65 години возраст како мерка за спречување на епидемијата од корона вирусот ги крши правата на граѓаните. Судот заклучил дека наредбите на Федералниот штаб за цивилна заштита со кои се наложува забрана на движење на лица под 18 годишна возраст и над 65 годишна возраст во Федерацијата на Босна и Херцеговина го повредуваат правото на слобода на движење според членот 2 од Уставот на Босна и Херцеговина и членот 2 од Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и слободи.

- Воедно, се имаше во предвид и решението на Уставниот суд на Република Словенија со кое е запрено извршувањето на членот 7 од Одлуката за привремена општа забрана на движење и собирање на луѓе на јавни места и површини во Република Словенија и забрана на движење надвор од општините, поради тоа што била временски неодредена затоа што упатувала дека забраната важи до престанок на причините што ќе го утврдела Владата со решение што ќе го објавела во службен лист на Република Словенија. Но, тоа е општо и неодредено и задираше во основните човекови права, па поради тоа во тој дел Судот го запрел извршувањето

на Одлуката и ја задолжил Владата без одлагање по приемот на ова решение секои седум дена на основа на мислење на стручни лица, да проверува дали ограничувањата со мерките се се уште потребни или не за постигнување на целите и истите врз основа на стручните мислења и факти да ги продолжува или укинува, како и Владата за тоа да ја известува јавноста. Секако ова решение на Судот на Република Словенија не е директно поврзано со прашањето на различниот третман на забраната за движење според возраста, што е уставно-судско прашање во овој предмет пред Уставниот суд на Република Северна Македонија, но упатува на анализа дали различниот третман на забраната на ограничување на движење во оспорените одредби од предметната одлука на Владата, има уставен и законски основ, а со тоа и дали се повредува и одредбата од членот 2 од Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи.

- Со оглед на наведеното, сметаме дека за оспорената одлука, во делот на точките 2 и 3 на членот 1, може да се постави прашањето за согласноста со одредби од Уставот, и тоа: член 8 став 1 алинеја 3, член 9 став 2 и членот 27 од Уставот, како и со членот 5 од Законот за спречување и заштита од дискриминација и членот 2 на Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и слободи. Ова поради тоа што постои основано сомнение дали со селективниот и различен однос во ограничувањето на правото на движење според возраста на граѓаните а поради исти причини- постоење на заразна болест, како што е тоа утврдено во оспорените одредби од Одлуката постои пропорционален и оправдан основ за заштита на јавниот интерес со наведената мерка, за остварување на целите поради кои е таа донесена во градењето на едно демократско општество во Република Северна Македонија

II. Апсолутно не се согласувам со горенаведените ставови и толкувања на уставните одредби, коишто се вклучени во Решението У.бр.60/2020. Сметам дека истите се погрешни, и не се во согласност со суштината на уставните одредби коишто ја уредуваат вонредната состојба. Сметам дека е погрешно толкувањето на опсегот на ограничувањето на слободите и правата односно на членот 54 од Уставот, додека тврдењето дека, “постои основано сомнение дали со селективниот и различен однос во ограничувањето на правото на движење според возраста на граѓаните а поради исти причини- постоење на заразна болест, како што е тоа утврдено во оспорените одредби од Одлуката постои пропорционален и оправдан основ за заштита на јавниот интерес со наведената мерка, за остварување на целите поради кои е таа е донесена”, е неосновано, од следниве причини:

-Имајќи ја предвид целовитоста на уставните одредби коишто ја уредуваат вонредната состојба и во тој контекст правната природа и правните карактеристики на уредбите со законска сила, во конкретниов случај Одлуката на Владата за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, нивната суштина од аспект на целта којашто треба да ја постигнат во околности на вонредна состојба, а таа е соочување со причините коишто довеле

до вонредност на состојбата (но и последиците од истата), и враќање во редовниот нормален уставно-правен поредок, за разлика од мнозинството судии за мене не постојат дилеми дека со предметната одлука, Владата ниту ги пречекорила овластувањата кои ги добива согласно членот 126 од Уставот во услови на постојење вонредна состојба, ниту може да стане збор за повреда на член 54 став 3 од Уставот, и конечно селективниот и различниот однос во ограничувањето на правото на движење според возраста, не може да се проблематизира од уставен аспект, односно од аспект на пропорционалноста и оправданоста на наведената мерка.

- Суштинска разлика којашто ја имам во однос на мнозинството судии, се однесува во толкувањето на членот 54 од Уставот, односно опсегот на ограничувањата на слободите и правата на граѓанинот за време на воена или вонредна состојба. За разлика од мнозинството судии, според кои слободите и правата на граѓанинот може да се ограничат само во „случаи утврдени со Уставот“ став 1 од членот 54 од Уставот, и според ставот 2 од истиот член, којшто уредува дека во воена и вонредна состојба слободите и правата можат да бидат „ограничени според одредбите од Уставот“, и тоа се толкува рестриктивно, со наведување на одредби од Уставот како членот 21 каде е уредено правото на протест, членот 27 правото на слободата на движењето, и членот 38 правото на штрајк, односно се толкува во смисла случаите на ограничување да бидат децидно наведени во Уставот, мое мислење е дека сите слободи и права на граѓанинот, освен исклучокот во ставот 4 на членот 54 од Уставот, можат да бидат предмет на ограничување во вонредна состојба. За разлика од мнозинството судии, моето толкување на ставот 1 од членот 54 од Уставот „случаи утврдени во Уставот“ се однесува „на случаите на вонредна и воена состојба“ односно на членовите 125, 126, 127 и 128 од Уставот. Јас ставот 2 од членот 54 „ограничени според одредбите на Уставот“ го толкувам, како реферирање на ставот 3 и ставот 4 од истиот член, односно недискриминацијата и правата коишто се апсолутни не можат да бидат ограничени ниту во воена ниту во вонредна состојба. Оттука, значи сите слободи и права утврдени во Уставот освен т.н. апсолутни слободи и права од ставот 4 на членот 54, можат да бидат предмет на ограничување. Сепак и оние кои се предмет на ограничување не значи дека треба се предмет на неограничено ограничување. Ставот 3 бара да биде испочитуван принципот на недискриминација во ограничувањата, а членот 126 од Уставот кој ги дава овластувањата на Владата, како и општо прифатените принципи на меѓународното право бараат ограничувањата да бидат добро дизајнирани, во функционална врска со причината (и последиците), пропорционални, оправдани, разумни во својата суштина. Сметам дека мнозинството судии неосновано и погрешно толкуваат дека слободите и правата на граѓанинот можат да бидат ограничени само во случаи утврдени со Уставот притоа наведувајќи ги само случаите од членот 21 (мирно собирање и јавен протест), членот 27 (слобода на движење), и членот 38 (правото на штрајк), игнорирајќи го ставот 4 од членот 54 т.н. апсолутни права коишто не можат да бидат ограничени ни-

ту во воена ниту во вонредна состојба. Јасно е дека правата од членот 27 од Уставот, не се предвидени во оној сет на права уредени во членот 54 став 4 од Уставот, коишто како апсолутни права не можат да бидат предмет на какво било ограничување ниту во воена ниту во вонредна состојба.

- Што се однесува до ограничувањето на слободите и правата на човекот и граѓанинот на начин како се уредени во нашиот Устав, и согласно моето толкување на уставните одредби, недвосмислено упатува на фактот дека правата уредени во членот 27 од Уставот, според кој „Секој граѓанин на Република Северна Македонија има право слободно да се движи на територијата на Републиката и слободно да го избира местото на своето живеалиште (став 1). Секој граѓанин има право да ја напушти територијата на Републиката и да се врати во Републиката (став 2). Остварувањето на овие права може да се ограничи со закон, единствено во случаите кога е тоа потребно заради заштита на безбедноста на Републиката, водење на кривична постапка или заштита на здравјето на луѓето“, можат да бидат ограничени и со закон, во конкретниов случај врз основа на член 58 став 1 точка 3 од Законот за заштита на населението од заразни болести („Службен весник на Република Македонија“ бр.66/2004, 139/2008, 99/2009, 149/2014, 150/2015 и 37/2016), но уште позначајно и порелевантно во конкретниов случај, и по сила на Уставот, односно согласно членот 54 од Уставот. Неспорен факт е дека ограничувањата на слободите и правата како што веќе истакнав не може да биде предмет на неограничено ограничување. Ставот 3 од членот 54 од Уставот уредува дека „Ограничувањето на слободите и правата не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба“, и второто ограничување упатува на членот 126 од Уставот којшто ги дава овластувањата на Владата, според кое ограничувањата мора неопходно да бидат добро дизајнирани, во функционална врска со причината поради кои е утврдена вонредна состојба и последиците од истата, пропорционални, оправдани, разумни во својата суштина. Имајќи го ова предвид, прво, во нашиот Устав во член 54 став 3 воопшто не е предвидено, односно нашиот Устав не познава „дискриминација по возраст“. Понатаму дури и да се толкува уредувањето во оспорената одлука како индиректна дискриминација, во нашиот уставно правен поредок постојат примери на афирмативна или т.н. позитивна дискриминација, што е сосема соодветно толкување за конкретниов случај. Конечно, по мое убедување, мерката на Владата во оспорената одлука, има функционална врска со причината поради кои е утврдена вонредна состојба односно истата е донесена заради спречување на ширење на заразната болест Ковид – 19, и заштита на населението. Ваквото ограничување, вклучително и селективниот пристап и различниот третман на граѓаните според нивната возраст, Владата не ја донела паушално, произволно, напротив, таа одлука се темели на барањата на Комисијата за заразни болести, единствениот релевантен стручен и квалификуван субјект кој може да ја цени опасноста на болеста, кои воз-

расни групи се во поголем ризик од истата, кои возрасни групи се поотпорни, кои полесно го пренесуваат вирусот, итн. Фактот дека повозрасните граѓани се поизложени на опасностите од болеста е општо познат, меѓу другото потврден и од Светската здравствена организација. И во тој контекст, мерката на Владата може да се толкува и како мерка со легитимна цел, оправдана, разумна, пропорционална во насока на заштита на здравјето на повозрасните граѓани, а не нивна дискриминација.

- Неспорно е дека Протоколот број 4 кон Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи со кој се признаваат некои права и слободи коишто не се наведени во Конвенцијата и во Протоколот број 1 кон Конвенцијата, во членот 2 со наслов „Слобода на движење“, предвидел: „1. Секое лице кое законски се наоѓа на територијата на една држава, има право слободно да се движи во неа и слободно да го избере своето место на престојување. 2. Секое лице е слободно да ја напушти која и да е земја вклучувајќи ја и својата. 3. Остварувањето на тие права може да биде предмет само на оние ограничувања кои се предвидени со закон и кои претставуваат неопходни мерки во интерес на националната безбедност, јавната безбедност, одржување на јавниот ред, спречување на кривични дела, заштита на здравјето и моралот или заштита на правата и слободите на другите во едно демократско општество. 4. Правата признати во првиот став можат да бидат предмет и на ограничувања во некои области доколку таквите со закон предвидени ограничувања ги оправдува јавниот интерес на едно демократско општество“. Но повикувањето на овие одредби од Конвенцијата се несоодветни. ЕКЧП предвидува можност за договорните страни да преземат мерки со кои ќе ги дерогира своите обврски предвидени во Конвенцијата, во обем што стриктно го наложува ситуацијата. Слободата на движење, не спаѓа во оние т.н апсолутни права кои не можат да бидат дерогирани ниту во вонредна ниту во воена состојба член 15 од ЕКЧП. Понатаму, со членот 14 од ЕКЧП, уживањето на правата и слободите со оваа конвенција, ќе се обезбеди на сите без дискриминација, без оглед на пол, раса, боја на кожа, јазик, религија, политичко или друго уверување, национално или социјално потекло, припадност на национално малцинство, сопственост, род или друг статус. Како што може да се види, ниту ЕКЧП не познава на директен експлицитен начин „дискриминација по возраст“.

- Наведените примери односно Одлуката на Уставниот суд на Босна и Херцеговина, и на Република Словенија, воопшто немаат допирна точка со конкретниот случај. Во одлуката на Уставниот суд на Босна и Херцеговина е утврдена повреда на правото на слобода на движење според членот 2 од нивниот Устав и членот 2 од Протоколот 4 кон Конвенцијата за човекови права и слободи, а не дискриминаторско ограничување на слободите и правата. Исто, одлуката на Уставниот суд на Словенија со кое е запрено извршување на членот 7 од Одлуката за привремена општа забрана на движење и собирање на луѓе на јавни места, е од причина што била временски неодредена, а не дека е утврдено дискриминација поради различен третман на забраната за дви-

жење според возраста, што е уставно-судско прашање пред Уставниот суд на Република Северна Македонија, во конкретниот случај. Уште повеќе, наведената одлука на Уставниот суд на Словенија, не само што не оди во прилог на Решението У.бр. 60/2020, напротив, на одреден начин и ги побива аргументите на мнозинството судии со фактот дека во истата е предвидено следново: „Но тоа е општо и неодредено и задираше во основните човекови права, па поради тоа во тој дел Судот го запрел извршувањето на Одлуката и ја задолжил Владата без одлагање по приемот на ова решение секои седум дена на основа на мислење на стручни лица, да проверува дали ограничувањата со мерките се се уште потребни или не за постигнување на целите и истите врз основа на стручните мислења и факти да ги продолжува или укинува, како и Владата за тоа да ја известува јавноста“. Оттука, Уставниот суд на Словенија не само што не утврдил дискриминација, туку ја задолжил Владата, на основа на мислење на стручни лица, да проверува дали ограничувањата (кои ги прифаќа за легитимни и оправдани) со мерките се се уште потребни или не за постигнување на целта, идентично како што и Владата на Република Северна Македонија на основа на предлози од Комисијата за заразни болести, правела низа на изменувања на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија.

III. Поради наведеното сметам дека Уставниот суд неосновано поведе постапка за оценка на уставноста на член 1 точки 2 и 3 од Одлуката за изменување на Одлуката за забрана и посебен режим на движење на територијата на Република Северна Македонија, број 44-2416/9 од 22 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.107/2020), и неосновано одлучи да ги запре од извршување поединечните акти и дејствија што се преземени врз основа на истата. Оспорената одлука е целосно во согласност со суштината на уставните одредби коишто ја уредуваат вонредната состојба, и со истата Владата не ги пречекорила овластувањата од членот 126 од Уставот. Предметната Одлука не го повредува ставот 3 од членот 54 од Уставот, и има легитимна цел, справување со причините коишто довеле до утврдување на постоење на вонредна состојба, истата е општествено оправдана и разумна.

21 мај 2020 година
Скопје

Судија
на Уставниот суд на Република
Северна Македонија,
д-р Дарко Костадиновски, с.р.

1967.

Уставниот суд на Република Северна Македонија, врз основа на член 110 од Уставот на Република Северна Македонија, членот 27 и членот 71 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Македонија“ број 70/1992 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ број 202/2019), на седницата одржана на 27 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ

1. СЕ ПОВЕДУВА постапка за оценување на уставноста на Уредбата со законска сила за ограничување на правото на исплата на паричните паушали и паричните надоместоци на претседателите и членовите на одборите на директори, претседателите и членовите на управни и надзорни одбори, претседатели и членови на комисији, работни групи и советодавни и експертски тела формирани од државната и локалната власт и претседателите и членовите на советите на единиците на локалната самоуправа за време на вонредната состојба („Службен весник на Република Северна Македонија“ број 94/2020).

2. СЕ ЗАПИРА ИЗВРШУВАЊЕТО на поединечните акти и дејствија што се преземени врз основа на актот, означен во точката 1 од ова решение.

3. Ова решение ќе се објави во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

4. Светскиот македонски конгрес, до Уставниот суд на Република Северна Македонија поднесе иницијатива за поведување постапка за оценување на уставноста на актот означен во точката 1 од ова решение.

Според наводите во иницијативата, оспорената уредба со законска сила не била во согласност со член 8 став 1 алинеи 3, 4 и 11, членот 51, член 68 став 1 алинеи 1 и 2 и Амандманот XXIX, член 125 ставови 2 и 3 и член 126 став 2 од Уставот на Република Северна Македонија.

Подносителот наведува дека без постоење на закон за вонредна состојба и без одлука на Собранието за постоење на вонредна состојба, Владата не можела да го оствари своето овластување да донесува уредби со законска сила додека трае вонредната состојба.

Според подносителот, уредба на Владата, па макар и со законска сила не претставувала закон. Оттука, овластувањето на Владата да донесува уредби со законска сила не значело дека Владата треба да го супституира Собранието, односно да ја преземе неговата улога на законодавната власт и преку уредби со законска сила да изменува и дополнува закони како што се правело со конкретната уредба. Ова било во исклучива надлежност на Собранието. Во контекст на ова се повикува на темелните вредности на уставниот поредок, односно начелото на владеење на правото и поделбата на државната власт на законодавна, извршна и судска.

Понатаму, подносителот смета дека голем дел од мерките за време на вонредната состојба, Владата можела да ги донесе со примена на Законот за управување со кризи и Законот за заштита од заразни болести.

Врз основа на вака изнесените наводи, со иницијативата се бара поништување на оспорената уредба со законска сила како спротивна на одредбите од Уставот наведени во иницијативата, а до донесувањето на конечната одлука се предлага донесување на решение за запирање од извршување на актите и дејствијата што се преземаат врз основа на оспорената уредба со законска сила, поради штетни последици од владеењето на правото, суспензија на внатрешниот правен поредок на државата, како и флагрантно кршење на правата и слободите на граѓаните.

5. Судот на седницата утврди дека членот 1 од Уредбата предвидува дека одредбите од оваа уредба со законска сила се однесуваат на ограничување на правото на исплата на паричните паушали и паричните надоместоци во органите на државната власт, единиците на локалната самоуправа, установите и институции кои вршат дејности од областа на културата, образованието, детската, социјалната, здравствената заштита, како и други дејности од јавен интерес утврден со закон основани од Република Северна Македонија или единиците на локална самоуправа, независните регулаторни тела со јавни овластувања утврдени со закон, како и јавните претпријатија, трговските друштва, заводите, агенции, фондовите и други правни лица чиј основач е Република Северна Македонија или единиците на локалната самоуправа, на претседателите и членовите на одборите на директори, управни и надзорни одбори, комисији, работни групи и советодавни и експертски тела и совети на единиците на локалната самоуправа, кои се истовремено вработени или приматели на пензија, за време на траење на вонредната состојба.

Понатаму, Судот утврди дека според член 2 став 1, на лицата од членот 1 на оваа уредба со законска сила заклучно со месец декември 2020 година не им се исплатуваат парични надоместоци, како и надоместоци за патни и други материјални трошоци. Според ставот 2 на истиот член, оваа уредба со законска сила не се однесува на лица кои на денот на влегување во сила на оваа уредба со законска сила се евидентирани како невработени лица во Агенцијата за вработување на Република Северна Македонија или не се приматели на пензија согласно евиденцијата на Фондот на пензиското и инвалидското осигурување на Северна Македонија на кои може да им се исплаќаат паричните паушали и паричните надоместоци и други материјални трошоци во вкупен износ не поголем од минималната плата утврдена за месец декември 2019 година во Република Северна Македонија, во износ од 14.500 денари.

Судот, исто така, утврди дека оваа уредба со законска сила влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

6. Според член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот на Република Северна Македонија, владеењето на правото е темелна вредност на уставниот поредок на Република Северна Македонија.

Со членот 9 од Уставот е определено дека граѓаните на Република Северна Македонија се еднакви во слободите и правата независно од полот, расата, бојата на кожата, националното и социјалното потекло, политичкото и верското уверување, имотната и општествената положба. Граѓаните пред Уставот и законите се еднакви.

Согласно членот 54 од Уставот, слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да се ограничат само во случаи утврдени со Уставот (став 1). Слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да бидат ограничени за време на воена или вонредна состојба според одредбите на Уставот (став 2). Ограничувањето на слободите и правата не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена

положба (став 3). Ограничувањето на слободите и правата не може да се однесува на правото на живот, забраната за мачење, на нечовечко и понижувачко постапување и казнување, на правната одреденост на казните дела и казните, како и на слободата на уверувањето, совеста, мислата, јавното изразување на мислата и вероисповеста (став 4).

Според член 125 став 1 од Уставот, вонредна состојба настанува кога ќе настанат големи природни непогоди или епидемии. Според ставот 4 на истиот член, ако Собранието не може да се состане, одлука за постоење на вонредна состојба донесува претседателот на Републиката и му ја поднесува на Собранието на потврдување штом тоа ќе е во можност да се состане.

Член 126 став 1 од Уставот предвидува дека при постоење на воена или вонредна состојба, Владата во согласност со Уставот и со закон донесува уредби со законска сила, а според ставот 2 од истиот член, овластувањето на Владата да донесува уредби со законска сила трае до завршувањето на воената или вонредната состојба, за што одлучува Собранието.

Со член 36 став 1 од Законот за Влада на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 59/00, 26/01, 13/03, 55/05, 37/06, 115/07, 19/08, 82/08, 10/10, 51/11, 15/13, 139/14, 196/15, 142/16, 140/18 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 98/19) се предвидува дека со уредба со законска сила, Владата уредува прашања од надлежност на Собранието во случај на воена или вонредна состојба ако не постои можност за свикување на Собранието.

Од вака утврдените уставни и законски одредби произлегува дека вонредната состојба е институт со своја специфика. За време на истата, Владата добива овластување да донесува уредби со законска сила коишто претставуваат *sui generis* пропис, различен од законите. Притоа, во услови на ваква состојба мора да се обезбеди почитување на темелните вредности на уставниот поредок. Понатаму, во услови на вонредна состојба се ограничуваат човековите права, од каде се наметнува и потребата овој институт да има точно утврдени и општо прифатени начела согласно меѓународните документи (Пактот за граѓански и политички права и Европската конвенција за човекови права), коишто се ратификувани од Република Северна Македонија.

Имено, со уредба со законска сила, при постоење на вонредна состојба, Владата може поинаку да регулира одредени прашања коишто се уредени со важечки закони, може да одредува нови рокови, може да ги менува постојните и да носи нови решенија. Но, ваквите овластувања не се неограничени. Уставот има две уставни ограничувања на овластувањето на Владата да носи уредби со законска сила. Првото е, уредбите да уредуваат неопходни мерки коишто се во функционална врска со директно или индиректно соочување и надминување на причините и последиците од вонредната состојба, со водење сметка мерките да имаат легитимна цел, општествена оправданост, да бидат разумни и пропорционални во светло на што побрзо враќање во редовна состојба (со што во суштина ќе бидат задоволени членовите 125 и 126 од Уставот). Второто ограничување е уредено во членот 54 од Уставот, чие задоволување бара ограничувањето на слободите и правата во вонредна состојба да не може да биде дискриминатор-

ско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба. Во вонредна состојба не може да се ограничи правото на живот, забраната на мачење, нечовечко и понижувачко постапување и казнување, правната одреденост на казните дела и казните, како и на слободата на уверувањето, совеста, мислата и вероисповеста.

Владата на Република Северна Македонија, во услови на прогласена вонредна состојба (прогласена со три последователни одлуки од 18.03.2020, 16.04.2020 и 16.05.2020 година, донесени од страна на претседателот на Републиката), како и врз основа на овластувањето од член 126 став 1 од Уставот и член 36 став 1 од Законот за Владата, ја донела оспорената Уредба со законска сила за ограничување на правото на исплата на паричните паушали и паричните надоместоци на претседателите и членовите на одборите на директори, претседателите и членовите на управни и надзорни одбори, претседатели и членови на комисии, работни групи и советодавни и експертски тела формирани од државната и локалната власт и претседателите и членовите на советите на единиците на локалната самоуправа за време на вонредната состојба („Службен весник на Република Северна Македонија“ број 94/2020).

Со предметната уредба со законска сила, Владата предвидела ограничување на правото на исплата на парични паушали и парични надоместоци заклучно со месец декември 2020 година, на лицата коишто се опфатени со уредбата, коишто се истовремено вработени или приматели на пензија, а кои вршат одредена јавна функција во органите на државната власт, единиците на локалната самоуправа, установите и институции коишто вршат дејности од областа на културата, образованието, детската, социјалната, здравствената заштита, како и други дејности од јавен интерес утврден со закон основани од Република Северна Македонија или единиците на локална самоуправа, независните регулаторни тела со јавни овластувања утврдени со закон, како и јавните претпријатија, трговските друштва, заводите, агенции, фондовите и други правни лица чиј основач е Република Северна Македонија или единиците на локалната самоуправа.

Притоа, Владата предвидела дека ова ограничување нема да се однесува на лицата кои на денот на влегување во сила на оваа уредба со законска сила се евидентирани како невработени лица во Агенцијата за вработување на Република Северна Македонија или не се приматели на пензија согласно евиденцијата на Фондот на пензиското и инвалидското осигурување на Северна Македонија, на кои може да им се исплаќаат паричните паушали и паричните надоместоци и други материјални трошоци во вкупен износ не поголем од минималната плата утврдена за месец декември 2019 година во Република Северна Македонија, во износ од 14.500 денари.

7. Правото на исплата на парични паушали и парични надоместоци е регулирано со повеќе посебни закони.

Во тој контекст најпрво треба да се има во предвид Законот за плата и други надоместоци на избрани и именувани лица во Република Македонија („Службен

весник на Република Македонија” бр.36/1990, 44/1990-исправка, 11/1991-исправка, 38/1991, 23/1997, 37/2005, 84/2005, 121/2007, 161/2008, 92/2009, 42/2010, 97/2010, 162/2010, 11/2012, 145/2012, 170/2013, 139/2014, 233/2018) чијшто член 1 предвидува дека право на плата во месечен износ за вршење на функцијата имаат претседателот на Република Македонија, функционерите избрани од редот на пратениците, функционерите и лицата кои ги избира или кои ги именува Собранието, носителите на правосудни функции, функционерите кои ги именува претседателот на Република Македонија и кои ги именува Владата на Република Македонија (став 1). Според ставот 2 на истиот член, право на плата во месечен износ за вршење на работите и задачите имаат раководните работници кои ги назначува претседателот на Република Македонија или телото што тој ќе го овласти, надлежното тело на Собранието и Владата.

Според член 2 став 3 од истиот закон, Владата ги утврдува личните доходи на функционерите и на раководните работници кои ги именува или назначува.

Членот 3 од истиот закон предвидува дека правата утврдени со овој закон им припаѓаат на функционерите и на раководните работници од денот на изборот, именувањето, односно назначувањето до крајот на месецот во кој им престанала функцијата, а на пратениците во Собранието од денот на верификацијата на мандатот до крајот на месецот во кој им престанал пратеничкиот мандат, ако со овој закон не е поинаку определено.

Понатаму, овој закон содржи одредби коишто се однесуваат на паричните надоместоци. Во однос на тоа, членот 27 од овој закон предвидува дека надоместоците за определени трошоци на избраните и именуваните лица во Републиката, се утврдуваат според висината на трошоците, а можат да изнесуваат:

1) дневница за службено патување во земјата без трошоците за ноќевање—до 8% од просечната нето плата по работник исплатен во Република Македонија во претходните три месеци,

— трошоците за ноќевање се признаваат во полн износ, според приложената сметка, освен во хотелите од де лукс категорија,

— дневницата за службено патување во странство согласно со Уредбата за издатоците за службен пат и селидби во странство што на органите на управата им се признаваат во тековни трошоци;

2) надоместок за користење на автомобил во лична сопственост за службени цели, во висина до 20% од продажната цена на еден литар гориво, според изминатиот километар за возилото кое се користи,

3) надоместок поради одвоен живот од семејството до 30% од просечната нето месечна плата по работник исплатен во Република Македонија во претходните три месеци;

4) надоместок за селидбени трошоци од местото на живеалиштето до местото во кое се врши функцијата, односно до местото на преселување во рок од една година од денот на престанување на функцијата. Во селидбени трошоци на функционерот се признаваат и трошоците за превоз на функционерот и на членовите на неговото домаќинство. Селидбените трошоци и тро-

шоци за превоз се исплатуваат врз основа на приложени сметки и документација, под услови утврдени со општиот акт на органот од член 3 на овој закон;

5) надоместок за користење на годишен одмор најмалку во висина на просечната месечна плата по работник исплатен во Република Македонија, во претходните три месеци;

6) испратнина при заминување во пензија во висина на двократен износ од просечната месечна нето плата по работник во Републиката, објавена до денот на исплатата; и

7) надоместокот на трошокот за погреб во износ на две просечни месечни нето плати на функционерот, а ако трошоците за погреб не ги поднесува неговото семејство - во износ на последната нето плата на починалиот функционер.

Според членот 28 од истиот закон, на избраните и именуваните лица во Републиката им припаѓа и:

1) надоместок на плата во случаите на неспособност за работа поради негова болест или повреди до 21 ден под услови и износ утврдени за работниците во органот во кој ја врши функцијата и

2) надоместок на трошоците за превоз заради посета на потесното семејство од кое функционерот живее одвоено до четири патувања месечно, со правдање на трошоците за превоз, ако не прима надомест за одвоен живот од семејството, а нема право на бесплатен превоз.

Членот 29 од овој закон предвидува дека условите и начинот на остварување на правата од членовите 26 до 28 на овој закон, како и висината на надоместокот, односно на износот што на претседателот на Република Македонија, пратеник, функционер и раководен работник им припаѓа во остварувањето на тие права, со општ акт ги утврдува надлежното тело на Собранието; на функционерите и раководните работници кои ги именува, односно кои ги назначува претседателот на Република Македонија - претседателот или телото што тој ќе го овласти; а Владата за функционерите и раководните работници кои таа ги назначува.

Овој закон, исто така, содржи и одредби кои го уредуваат правото на надоместоци на членовите на советите на општините и членовите на советот на Градот Скопје.

Во насока на тоа, според членот 29-а од овој закон, на членовите на советите на општините и на членовите на Советот на Градот Скопје им припаѓа месечен надоместок за присуство на седниците на советот и надоместок на патните и дневните трошоци (став 1). Средствата за исплата на надоместоците од ставот 1 на овој член се обезбедуваат во буџетот на општината и во Буџетот на Градот Скопје (став 2).

Понатаму, со член 29-б став 1 се предвидува дека месечниот надоместок за присуство на седници на советот се утврдува во процентуален износ од просечната месечна нето плата во Републиката исплатена за претходната година, но не повеќе од:

-40% во општини до 10.000 жители,

-50% во општини од 10.001 до 25.000 жители,

-60% во општини од 25.001 до 50.000 жители,

-70% во општини над 50.001 жител и

- 100% во Градот Скопје.

Според ставот 2 од истиот член, висината на месечниот надоместок за присуство на седниците се утврдува со одлуката за извршување на буџетот на општината и Буџетот на Градот Скопје.

Членот 29-в предвидува дека на претседателите на советите на општините и на претседателот на Советот на Градот Скопје, за раководењето и организирањето на работата на советот, надоместокот од членот 29-б се зголемува за 30%.

Според членот 29-д, на членовите на советите на општините и на членовите на Советот на Градот Скопје им се исплатуваат надоместоци за патни и дневни трошоци за службени патувања во земјата и странство според прописите кои се однесуваат на државните службеници вработени во општинската администрација и во администрацијата на Градот Скопје.

Понатаму, ова право е предмет на уредување и на други посебни закони, како што се:

- Законот за аудио и аудиовизуелни медиумски услуги („Службен весник на Република Македонија“ бр. 184/2013; 13/2014; 44/2014; 101/2014; 132/2014; 13/2016; 142/2016; 132/2017; 168/2018; 248/2018, 27/2019, и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 154/2019 42/2020).

Според членот 11 од овој закон, органи на Агенцијата се Совет и директор.

Според член 12 ставови 4 и 5 од истиот закон, членовите на Советот се професионално ангажирани во Агенцијата со полно работно време со право на: - месечен надоместок во висина до четири просечни месечни плати во Република Македонија според податоците објавени од Државниот завод за статистика, согласно со Деловникот за работа на Агенцијата; - надоместок за патни трошоци, сместување и дневници за службено патување согласно со Законот за плата и други надоместоци на избрани и именувани лица во Република Македонија (став 4). Средствата за месечниот надоместок и на другите трошоци на членовите на Советот се обезбедуваат од средствата на Агенцијата утврдени со финансискиот план (став 5).

Понатаму, според членот 123 од истиот закон, за својата работа членовите на Програмскиот совет на МРТ (македонска радио-телевизија) добиваат надоместок во висина од една третина од просечно исплатена плата во Република Македонија по завршена седница, односно по исцрпување на дневниот ред утврден за таа седница (став 1). Членовите на Програмскиот совет на МРТ кои живеат надвор од Скопје имаат право на надоместок на патните трошоци кога присуствуваат на седниците на Програмскиот совет на МРТ во согласност со Правилникот за плати и други надоместоци (став 2). Надоместоците од ставовите (1) и (2) на овој член се обезбедуваат од средствата на МРТ утврдени со годишниот финансиски план (став 3).

- Законот за електронските комуникации („Службен весник на Република Македонија“ бр. 39/2014; 188/2014; 44/2015; 193/2015; 11/2018; 21/2018, и „Службен весник на Република Северна Македонија“, бр.98/2019 и 153/2019).

Според членот 21 од овој закон, членовите на Комисијата имаат право на: месечен надоместок во висина до четири просечни месечни плати во Република Македонија според податоците објавени од Државниот завод за статистика, согласно со Статутот на Агенцијата за електронски комуникации и надоместок за патни

трошоци за оние членови на Комисијата кои живеат надвор од Скопје кога присуствуваат на состаноците на Комисијата и надоместок за патни трошоци, сместување и дневници за службено патување, согласно со Законот за платата и другите надоместоци на избрани и именувани лица во Република Македонија (став 1). Средствата за месечниот надоместок и на другите трошоци на членовите на Комисијата се обезбедуваат од средствата на Агенцијата утврдени со финансискиот план (став 2).

- Законот за високото образование („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.82/2018 и 154/2019).

Според членот 47 од овој закон, Одборот за акредитација на високото образование е колективно тело кое ја врши акредитацијата (став 1). Одборот за акредитација е составен од петнаесет члена и тоа:

- шест членови од редот на професорите во работен однос на универзитетите во Република Македонија избрани со тајно гласање од Интер-универзитетската конференција,

- шест члена именувани од Владата на Република Македонија, од редот на професорите во работен однос на јавните универзитети во Република Македонија,

- еден член именуван од најрепрезентативната организација на работодавачите,

- еден член именуван од Македонската академија на науките и уметностите,

- еден член од редот на студентите избран со тајно гласање од Интер-универзитетската конференција (став 2).

Според членот 49 став 8 од овој закон, Владата на Република Македонија ги утврдува видот и висината на надоместоците за трошоците во постапката на акредитација врз основа на реално направени трошоци, како и надоместоците на членовите на Одборот за акредитација врз основа на присуство на седница и обем на извршена работа.

Понатаму, според членот 52 од истиот закон, Одборот за евалуација на високото образование е колективно стручно тело (став 1). Одборот за евалуација е составен од петнаесет члена и тоа:

- шест членови од редот на професорите во работен однос на универзитетите во Република Македонија избрани со тајно гласање од Интер-универзитетската конференција,

- шест члена именувани од Владата на Република Македонија, од редот на професорите во работен однос на јавните универзитети во Република Македонија,

- еден член именуван од најрепрезентативната организација на работодавачите,

- еден член именуван од Македонската академија на науките и уметностите,

- еден член избран од редот на студентите избран од Интеруниверзитетската конференција (став 2).

Член 54 став 6 од истиот закон предвидува дека Владата на Република Македонија ги утврдува видот и висината на надоместоците за трошоците во постапката на евалуација врз основа на реално направени трошоци, како и надоместоците на членовите на Одборот за евалуација врз основа на присуство на седница и обем на извршена работа.

Покрај законското уредување на ова право, истото може да биде предмет на уредување и со договор склучен помеѓу орган на државната управа, јавно претпријатие, јавна установа или друго правно лице со јавни овластувања и лицето ангажирано од друга страна како експерт, советодавец (воспоставен договорен однос), како и со донесување на поединечен акт со кој се формираат работни групи, комисији и тела (одлука, решение итн.), со кои се утврдува целта на формирање, како и правата и должностите на членовите на истите.

8. Врз основа на наведеното, Судот оцени дека основано може да се постави прашањето за уставноста на оспорената уредба со законска сила од аспект на член 8 став 1 алинеја 3 и член 126 став 2 од Уставот на Република Северна Македонија.

Имено, од наведеното произлегува дека правото на исплата на парични паушали и парични надоместоци на дел од лицата опфатени со предметната уредба претставува законска категорија, регулирана со одделни закони. Притоа, ова право е поврзано со вршење на јавна функција или должност, а законодавецот ја утврдува неговата висина. Покрај ова, на дел од лицата опфатени со уредбата со законска сила кои вршат советодавни или експертски работи, ова право им се утврдува со склучен договор со ангажираните лица или со донесување на поединечен акт (одлука, решение итн.)

Од друга страна, неспорно е дека Владата ја донела оспорената уредба врз основа на уставното овластување кое го има за време на вонредна состојба, за донесување на уредби со законска сила (член 126 став 1). Со предметната уредба Владата го ограничила правото на исплата на паричните паушали и паричните надоместоци на претседателите и членовите на одборите на директори, управни и надзорни одбори, комисији, работни групи и советодавни и експертски тела и совети на единиците на локалната самоуправа, кои се истовремено вработени или приматели на пензија, со целосна забрана на исплата на паричните паушали и паричните надоместоци за периодот од прогласување на вонредната состојба, заклучно со декември 2020 година.

Притоа, од анализата на содржината на оспорената уредба со законска сила, според Судот основано се поставуваат две спорни прашања, и тоа:

- пропорционалноста на мерката предвидена со уредбата; и

- продолженото правно дејство на уредбата по завршување на вонредната состојба, заклучно со декември 2020 година.

Ваквата мерка предвидена со уредбата со законска сила, доколку се гледа од аспект на економските последици и буџетските тешкотии предизвикани од пандемијата на коронавирусот Covid-19, неспорно дека има легитимна цел, меѓутоа се доведува во прашање нејзината пропорционалност. Имено, со вака предвидената мерка не само што се дерогира утврдено (пропишано) право, туку истото целосно се суспендира.

Ова од причина што принципот на владеењето на правото при носење на уредби со законска сила подразбира задолжително почитување на начелото на пропорционалност. Ова основно начело во суштина претпоставува пропишување и преземање на мерки за заш-

тита на јавниот интерес само во мерка којашто е сразмерна на заштитата на човековите права и слободи или со други зборови, ограничувањето на одредени права и слободи може да се изврши само доколку е неопходно за заштита на јавниот интерес и тоа ограничување не смее да биде прекумерно односно несразмерно на интересот којшто се заштитува.

Понатаму, во однос на правното дејство на уредбата, Судот утврди дека од аспект на номотехниката којашто е користена во оспорената уредба, иако во наредниот на уредбата стои дека со истата се ограничува ова право на лицата опфатени со уредбата за време на вонредната состојба, со ставот 1 на членот 2 од уредбата се предвидува ова ограничување на правото на исплата на парични паушали и парични надоместоци да трае заклучно со декември 2020 година.

Судот смета дека со ова всушност, Владата не само што го ограничила, туку целосно го суспендирала правото на овие лица, притоа не само додека трае вонредната состојба, туку заклучно со декември 2020 година што е прекумерно и непропорционално на целта којашто треба да се постигне. Имено, ваквото нормирање на одредбите од уредбата со законска сила, истата ја прави спротивна на член 126 став 2 од Уставот според кој овластувањето на Владата да донесува уредби со законска сила трае до завршувањето на вонредната состојба, за што одлучува Собранието.

Дополнително на ова, треба да се има во предвид и фактот дека лицата кои се опфатени со оспорената уредба ја вршат својата функција или должност во рамките на своите надлежности и во предвидениот период во којшто целосно им се суспендира правото на исплата на парични паушали и парични надоместоци.

Врз основа на изнесеното, Судот утврди дека во конкретниот случај со ваквото нормирање на одредбите од предметната уредба, со вака предвидената мерка, Владата ги пречекорила своите уставни овластувања за донесување на уредби со законска сила при постоење на вонредна состојба.

9. Врз основа на изнесеното, Судот одлучи како во точката 1 од ова решение.

10. Ова решение Судот го донесе во состав од претседателот на Судот, Сали Мурати и судиите: Насер Ајдари, Елена Гошева, Никола Ивановски, Јован Јосифовски, д-р Осман Кадриу, д-р Дарко Костадиновски, Вангелина Маркудова и Владимир Стојаноски.

У. бр. 141/2020
27 мај 2020 година
Скопје

Претседател
на Уставниот суд на Република
Северна Македонија,
Сали Мурати, с.р.

СУДСКИ СОВЕТ НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

1968.

Врз основа на член 105 став 1 алинеја 1 на Уставот на Република Северна Македонија, член 42 од Законот за судовите („Службен весник на РМ“ бр. 58/06, 35/08, 150/10, 83/18 и 198/18 и „Службен весник на РСМ“ бр. 96/19) и член 36 став 1 алинеја 4 в.в. со член 53 од Законот за Судскиот совет на Република Северна Македонија („Службен весник на РСМ“ бр. 102/19), Судскиот совет на Република Северна Македонија на седницата одржана на ден 10.6.2020 година, ја донесе следната

О Д Л У К А ЗА ИЗБОР НА СУДИИ ПОРОТНИЦИ НА ОСНОВЕН КРИВИЧЕН СУД СКОПЈЕ

За судии поротници на Основен кривичен суд Скопје се избрани:

1. Јана Спироска од Скопје,
 2. Емина Косовиќ од Скопје,
 3. Иванка Милковска од Скопје,
 4. Бонијела Горѓиевска од Скопје,
 5. Валентина Цаповска од Скопје,
 6. Елизабета Трајковиќ од Скопје,
 7. Соња Бинова од Скопје,
 8. Валентина Цветковска од Скопје,
 9. Тони Галевски од Скопје,
 10. Гордана Јаневска од Скопје,
 11. Ванчо Неделков од Скопје,
 12. Кирил Арцелиев од Скопје,
 13. Лидија Горѓиевска од Скопје,
 14. Снежана Котевска од Скопје,
 15. Анета Јововска од Скопје,
 16. Вергина Атанасова од Скопје,
 17. Ангела Бошковска од Скопје,
 18. Валмира Ациреца од Скопје,
 19. Весна Божинова од Скопје,
 20. Славица Кажлевска Николоска од Скопје,
 21. Марија Зивосовска од Скопје,
 22. Милјана Тодоровска од Скопје и
 23. Марија Велкова од Скопје.
- Оваа одлука влегува во сила од 10.6.2020 година.

Бр. 02-829/3
11 јуни 2020 година
Скопје

Судски совет
на Република Македонија
Претседател,
Киро Здравев, с.р.

АГЕНЦИЈА ЗА ХРАНА И ВЕТЕРИНАРСТВО

1969.

Врз основа на член 56-б став (14) од Законот за ветеринарно медицински препарати ("Службен весник на Република Македонија" бр. 42/10, 136/11, 149/15, 53/16 и 241/18), директорот на Агенцијата за храна и ветеринарство донесе

П Р А В И Л Н И К ЗА УСЛОВИТЕ КОИ ТРЕБА ДА ГИ ИСПОЛНАТ СУБЈЕКТИТЕ КАКО НАЦИОНАЛЕН ЦЕНТАР ЗА ИНФОРМИРАЊЕ ЗА ВЕТЕРИНАРНО-МЕДИЦИНСКИТЕ ПРЕПАРАТИ И НАЧИНОТ НА КОЈ ЌЕ СЕ ВРШИ ИНФОРМИРАЊЕТО ЗА ВЕТЕРИНАРНО- МЕДИЦИНСКИТЕ ПРЕПАРАТИ

Член 1

Со овој правилник се пропишуваат условите кои треба да ги исполнат субјектите како Национален центар за информирање за ветеринарно-медицинските препарати и начинот на кој ќе се врши информирањето за ветеринарно-медицинските препарати.

Член 2

Национален центар за информирање за ветеринарно-медицинските препарати треба да ги исполни следните технички услови:

- 1) обезбедена најмалку една просторија за извршување на активностите;
- 2) обезбедена најмалку една просторија или простор за чување на архивски материјал и
- 3) соодветна канцелариска и информатичка опрема.

Член 3

Во однос на потребниот персонал Национален центар за информирање за ветеринарно-медицинските препарати треба да ги исполни следните услови:

- 1) Најмалку двајца доктори по ветеринарна медицина, од кои најмалку еден ветеринарен фармаколог и
- 2) Лицата од точка 1) од овој став може да бидат во постојан работен однос во правното лице носител на овластувањето или хонорарно ангажирани за потребите на Националниот центар за информирање за ветеринарно-медицинските препарати.

Член 4

(1) Националниот центар за информирање следи, собира и анализира информации за користење на ветеринарно-медицински препарати, можни несакани ефекти или изостанок на дејство на истите и појава на анти-микробна отпорност на одредени ветеринарно-медицинските препарати.

(2) Националниот центар за информирање врши информирање од јавен интерес за ветеринарно-медицински препарати преку издавање билтени, стручни прирачници и други информативни изданија наменети за подобра информираност на здравствените и ветеринарните работници, за сопствениците и одгледувачите на животни во врска со одговорна употреба на ветеринарно-медицинските препарати, антимикробна отпорност на одредени, несакани дејства од употреба на ветеринарно-медицинските препарати итн.

Член 5

Националниот центар за информирање креира и редовно одржува интернет страница на која ги објавува своите активности.

Член 6

Овој правилник влегува во сила осмиот ден од денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 02-1031/3
2 јуни 2020 година
Скопје

Агенција за храна
и ветеринарство
Директор,
Зоран Атанасов, с.р.

ДРЖАВЕН ЗАВОД ЗА СТАТИСТИКА 1970.

Врз основа на член 44, став 1 од Законот за државната статистика („Службен весник на Република Македонија“ бр. 54/97, 21/07, 51/11, 104/13, 42/14, 192/15, 27/16, 83/18, 220/18 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 31/20), Државниот завод за статистика го утврдува и објавува

ДВИЖЕЊЕТО НА ИНДЕКСОТ НА ЦЕНИТЕ НА МАЛО ВО РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА ЗА МЕСЕЦ МАЈ 2020 ГОДИНА

Индексот на цените на мало во Република Северна Македонија во периодот јануари-мај 2020 година, во однос на просечните цените на мало во 2019 година, изнесува -0,4%.

Директор,
Апостол Симовски, с.р.

СЛУЖБЕН ВЕСНИК

на Република Северна Македонија

www.slvesnik.com.mk

contact@slvesnik.com.mk

Издавач: ЈП СЛУЖБЕН ВЕСНИК НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА, ц.о. – Скопје

бул. „Партизански одреди“ бр. 29. Поштенски фах 51.

Директор и одговорен уредник – Мартин Костовски

телефон: +389-2-55 12 400

телефакс: +389-2-55 12 401

Претплатата за 2020 година изнесува 12.200,00 денари.

„Службен весник на Република Северна Македонија“ излегува по потреба.

Рок за рекламации: 15 дена.

Жиро-сметка: 300000000188798.

Депонент на Комерцијална банка, АД – Скопје.

ISSN 0354-1622

2020155